

Diktantas Vienišumas

Bernardo žvilgsnis užkliuvo už senuko, kuris kasdien iki pietų sėdėdavo po liepomis. Vidurdienį senukas pakildavo ir lėtai nueidavo. Po keliolikos minučių grįždavo. Iš to, kad atsargiai jis nešdavo maišelį su spalvotu užrašu, Bernardas suprasdavo, jog eina iš parduotuvės. Taip ir eidavo, kol dingdavo kitame gatvės gale. Ir nebepasirodydavo iki kito ryto.

Nežinia kodėl Bernardas jautė, kad senukas labai vienišas. Vienišumas sklido iš jo išvaizdos, eisenos, sėdėjimo. Net iš maišelio spalvotu užrašu.

Neteisus tas, kas sako, kad vienišumo pajusti negalima. Žmonės jaučia vienišumą. Net tie, kurie skuba. Tik gaila, kad vienišių daug kas nemėgsta. Daug kam jie atrodo kaip iš kito pasaulio.

Pagal Gendrutį Morkūną